

Розмова про премудрість

Григорій Сковорода

Людина.

Сестрице люба, чи інакше звешся ти?
Ти мати стрункості, а також доброти,
Скажи своє ім'я, скажи мені сама,
Бо хто без тебе думку упійма?

Мудрість.

Софією по-грецьки звали в давній вік,
А мудрістю зове всяк руський чоловік,
Та римлянин мене Мінервою назвав,
Християнин Христа імення мені дав.

Людина.

Скажи, живеш і в хінській стороні?

Мудрість.

Там інше ім'я надано мені.

Людина.

Так ти і серед варварів живеш?

Мудрість.

Ну що це за дурноту ти плетеш?
Без мене навіть рисці не бувають,
Чому ж між хінцями мені не існують?
Де ніч і день живе, де літо і весна,
Із батьком правлю я ускрізь сама одна.

Людина.

А батько хто? Питаю з дурноти.

Мудрість.

Пізнай мене, то й батька визнаєш ти.

Людина.

А з хінцями живеш ти як, відкрий?

Мудрість.

Так само, як і тут: дивлюсь, хто мій, то мій.

Людина.

Адже самі загиблі там живуть?

Мудрість.

Сестра вам бреше, геть-но, як і тут.

Людина.

Хіба у тебе є сестра?

Мудрість.

Увіч!

Звичайно ж, є, як в дня сестрою ніч.

Людина.

І бреше, хоч з тобою і в рідні?

Мудрість.

Один в нас батько, діти ж не одні.

Людина.

А ймення як?

Мудрість.

Їй сто імен. Вона

У росіян є безтолковщина.

Людина.

А роги є?

Мудрість.

Дурний!

Людина.

Чи борода?

Чи в клобуці?

Мудрість.

Покинь! Вона склада

І суть тебе, як хочеш. Гей-но! Зникни пріч!
Я біля тебе, наче біля світла ніч.

Людина.

Зникни краще ти! Біжи з очей моїх,
Дурна сама ти, здурена на сміх.
Про все, чого нема ніде, плетеш,
І, прямо кажучи, дурноту ти верзеш.
Зродився тут народ і навчений не так,
Тож дикі брехні слухать не мастак.
Бо може віднайтись один лише такий,
Щоб уподобав дикий змисел твій.